

„Folyamatos tréninggel karbantartani a hangunkat olyan életforma, mint az élsport”

Homonnay Zsolt a főiskolai felvételijén döbbsent rá, hogy ő már a friss musicalgeneráció tagja

„Tele voltam kirobbanó energiákkal, lázadással”

Imádtam az Adagióban tenorként, majd csábító szerepköreiben vagy Don Quijoteként a La Mancha lovagja musicalben az Operettszínházban. Homonnay Zsolt, a 2000-es év bonvivánja, a 2012-es év musicalszínésze nem mindig elegáns hódítóként töltötte meg hangjával a teret – sokáig hosszú hajjal zenélt az utcán. Mindig tudtam, hogy több van benne a sportos testalkat és a sármos arc mögött.

A macskadémon címszerepében a Budapesti Operettszínházban

Az egyetemen a leendő operett- és musicalszínészek felvételiztetése alatt hányszor jutott eszébe az az önmaga, aki anno ugyyanide felvételizett?

– Minden egyes percben. Pontosan tudtam, min mennek keresztül a Színház- és Filmművészeti Egyetemre felvételiző fiatalok. Ezért nagyon figyeltem arra, hogy tudjanak mibe kapaszkodni, hogy azt érezzék, nem a hibáikat nézzük, hanem azt, hogy mi rejtezik bennük. A nagy izgalom olyan pánikot is elő tud idézni, hogy nem tud énekel-

ni az illető. Épp ezért görcsmentes, szabad légkört igyekeztünk teremteni, bár egy felvételi mindenképpen folytonos küzdelem. Mindenesetre fel akartuk tárni, mi rejtezik bennük, és ez időként annyira jól sikerült, hogy a gyerekekre jellemző belefeledkezések során úgy megnyíltak, hogy maguk is megdöbbsentek. Mindenki benn találtam valamit, amit nagyon megszerettem.

– Milyenek a mai tehetségek?

– Érdekes, hogy a tehetség kapcsán először a generáció szocializációjáról jutnak eszembe gondolatok. Nagyon

mások, mint mi voltunk. Egészen mások voltak az információs csatornáink. Mi például beültünk a könyvtárba Molière-t olvasni. Nekik már sokkal könnyebb meghallgatni egy áriát vagy megnézni egy jelenetet. Számukra inkább a filmek vannak fókuszban. Nem biztos, hogy Shakespeare-t vagy Ionescót kezdenek el nézni. Tájékozottak, de nem mélyülnek el a dolgokban. Millió információ közepette rengeteg dolog megtetszik nekik, másodpercek alatt váltanak, és már mennek is tovább. Máshonnan kapják meg az élményeket. Egy könyv elolvasá-

Don Quijoteként
a La Mancha
lovagja musicalben

sának ideje alatt megnéznek száz sorozatot és sok-sok filmet. Más az ingerküszöbük. Meg kell tanulnunk ezt a generációt is.

– Önnél mikor jött el az a pont, amikor úgy érezte, hogy a helyére került?
– Amikor bekerültem a Színművészeti Főiskolára. Miután az ember kilép a honvédség kötelékéből, nem olyan egyszerű a váltás.

– Hogyan jött a honvédség a képbe?
– Ez amolyan férfias kaland volt részemről. Tele voltam kirobbanó energiákkal, lázadással. Egy másik városban volt a kollégium, így rákaptam a haverommal. Minden tekintetben nagy iskola volt. Délután jártunk a gimnáziumba, délután pedig nem hazamentünk, hanem egy rendszert kaptunk, rengeteg sporttal, katonai gyakorlattal, közösségteremtéssel. Mellette rengeteg lehetőségünk volt kulturális vonalon megnyilvánulni. Ha gitár kellett, megkaptuk, hozzá gitártanárt is, később, amikor már rockfelszerelés kellett, először megteremtették a lehetőségét, hogy kipróbáljuk, és amikor látták, hogy jól megy, vettek egy teljes zenekari felszerelést. Így alakult meg a Tiszta Élő Gyapjú paródiaegyüttesünk, de volt rockbandánk, sőt

„Mindenkiben találtam valamit, amit nagyon megszerettem”

gitáros trióknak is. Csinálhattunk irodalmi színpadot a gimnazista lányokkal, volt teherautónk, díszleteink. Azért lássuk be, innen bejutni a Színművészetre igen nagy kihívás volt! Amíg fel nem vettek 1993-ban a musical-operett szakára, addig stúdiósként betegelő, könyvesbolti eladó, színházi díszítő és utcazenész is voltam.

– A musical, vagy az operett vonzotta inkább?

– A felvételin döbbsenem rá, hogy mi vagyunk a friss musicalgeneráció, akik a Macskákön, a Jézus Krisztus szuperstáron, A nyomorultakon, Az operaház fantomján nőttünk fel. Stúdiósként a kórusrészeknél is lelkesen énekeltem már színpadon, és eljött az idő, hogy a gitáros, hosszú hajú Jézus-formámat kicsit átalakítsam, így az utolsó fordulóra levágattam a hajamat, és megtanultam három-négy operaáriát is, hogy lássák, azt is el tudom énekelni. Ak-

kor Szinetár tanár úr ráerősített, hogy a musicaleknek is vannak jeles képviselői, míg az operett műfajának elég nagyok a kihívásai, kemény előírásai vannak, még mielőtt bármit is csinált volna az ember. Ahhoz, hogy valaki bonviván lehessen, a zenei kihívások mellett legyen magas, és nem árt, ha jól néz ki. Alap, hogy tenor legyen és tudjon beszélni, valamint a közönség elhiggye róla, hogy bele lehet szeretni. Ezután Lehár és Kálmán Imre műveihez operai szinten is tudni kell énekelni.

– Mit szolt volna utcazenészként, ha valaki a fülébe súgja, hogy egyszer bonviván lesz?

– Röhögőgörcsöt kaptam volna. Egyszer a Tankcsapda gitárosának mondtam, hogy én is abból a műfajból indultam, és az a jövőkép lebegett a szemem előtt, amit a koncertjükön látok. Az, hogy a zenés színház felé fordultam, ebből fakadt. A rockzene és a musicalek között nagyon sok érzelmi átfedés van, ugyanazt a mámoros érzést megkaptam, amikor a gitárt téptem és amikor például egy klasszikus bonviván szerepet, Edvint énekelek a Csárdáskirálynőből.

– A bonvivánsághoz vezető úton mihez kellett a legtöbb edzés?

– Hogy a stílusok között megtaláljam a zökkenőmentes átjárásokat. Egy Miss Saigon vagy Az operaház fantomja után másnap a Tháliában Csókos asszonyt, majd a Szentivánéji álomban Oberont énekelni valóban nagy kihívás. Folyamatos tréninggel karbantartani a hangunkat egy életforma, olyan, mint az élsport. A profi mindig tudjon énekelni, amikor kell, képes legyen magát csúcsra járatni. Ehhez alá kell rendelni mindent. Akár az élsportban.

– Mikor érezte a pályája során azt, hogy hú, ezt magam sem hiszem el?

– Amikor Berlinbe szerződtem, egy amerikai színházba. Gyökereimből kiszakadva, egyedüli magyarként kerültem egy Broadway-válogatás alapú színházba, rengeteg casting és workshop után, majd amikor heti nyolcszor Quasimodóként meghajoltam, és kétezer ember ordítva, tapsolva állt fel, hát az volt a hú! Ott nem volt lazítás. Mindent figyeltek, egy-egy pontatlanságnál már próba volt. Ha németül nem úgy ejtettem valamit, ha nem volt elég lágy a „t”-d, már szóltak. Nagyon jó iskola volt, tökéletes precizitás és maximalizmus. Az is igazi mesterkurzus volt, amikor az öregedő Maria

„Meg kell tanulnunk ezt a generációt is”

Callasról szóló, Mesterkurzus című zenés színműben Kútvolgyi Erzsébettel játszottam a Vígszínházban.

– Ettől az évtől tanár az egyetemen. Milyen szerepkört jelent ez?

– Felelősségteljeset. Megint jött egy nagy kihívás, amelyet meg kell ugranom. Rengeteg felkészülést igényel. Azt a sok mindent, amit a harminc év alatt megtapasztaltam, szeretném átadni, elültetni. Egyszerre próbálok a Nine című Fellini-musicalt, amelyben Guido Continit énekelek és A mosoly országát. A Nine zenéje zsenálisan komponált, van benne klasszikus musical-parafrazisokra utaló jegy, majd egyszerűen csak, kellő drámai pillanatban – rendezői sugallatra persze – elérkeznünk egy barokk operai szintre. Fantasztikus! Balázs Zoltán nagyon precíz, nem zenés színházon edződött, inkább kis színházban gondolkodó rendezővel. Lehár A mosoly országa már-már Puc-

cini szintű dolgozat. Nagyon érdekel, ahogy angol rendezőnk, Stephen Medcalf gondolkodik, egyfajta kurzus számunkra. És itt van a Hegedűs a háztetőn Bozsik Yvett rendezésében. Sosem gondoltam volna, hogy valaha Tevjét fogom játszani. Óhatatlanul eszembe jutnak a nagy Tevjék: Bessenyei Ferenc, Topol és Földes Tamás. Benne is hihetetlen energiák dübörögnek. Visszatérve a hallgatókhoz: színészként tudom, hogy ők épp hol tartanak, hiszen nemcsak tanárként leszek jelen az életükben, hanem aktív színészként és rendezőként is. A színpad minden részén mozogtam már, mindegyik oldalnak érzem az aktuális lelki állapotát. Talán emiatt tudok sok mindent megosztani.

– Megosztani?

– Tudatosan nem használok nagy szavakat. Ilyen a tanítani is. Majd ha már gyakorlom és sokat beszéltem arról, amit tudok, akkor talán. Ezt szenvedéllyel kell csinálni. Csak olyan emberekkel tudok együttműködni, akik ugyanezen az energiaszinten rezegnek és persze rendkívül felkészültek. Ne tologassuk a ládákat jobbra-balra, hanem toljuk fel a hegyre a kőgolyót!

„A rockzene és a musicalek között nagyon sok érzelmi átfedés van”